

Artikel 29

Overgivelse af genstande

1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning og efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed, eller på eget initiativ, beslaglægge og overgive genstande:

- a) som er påkrævede som bevismateriale, eller
- b) som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

2. De i stk. 1 nævnte genstande skal udleveres, selv om den europæiske arrestordre ikke kan fuldbyrdes på grund af den eftersøgtes død eller umådelig.

3. Hvis de i stk. 1 nævnte genstande beslaglægges eller konfiskeres på den fuldbyrdende medlemsstats område, kan denne medlemsstat i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde eller udlevere dem til den udstedende medlemsstat på betingelse af, at de senere tilbageleveres.

4. Enhver rettilighed, som den fuldbyrdende medlemsstat eller tredjemand måtte have over de i stk. 1 nævnte genstande, bevares. Hvis der findes sådanne rettiligheder, skal den udstedende medlemsstat straks efter retsforfølgning vederlagsfrit tilbagelevere genstandene til den fuldbyrdende medlemsstat.

Artikel 30

Udgifter

1. Den fuldbyrdende medlemsstat afholder de udgifter på sit territorium, der følger af fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.

2. Alle andre udgifter afholdes af den udstedende medlemsstat.

KAPITEL 4

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

Forholdet til andre juridiske instrumenter

1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:

- a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen heril af 15. oktober 1975,

anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering

- b) aftalen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forenkling og modernisering af metoderne for fremsendelse af anmodninger om udlevering af 26. maj 1989

- c) konventionen af 10. marts 1995 om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union

- d) konventionen af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater

- e) afsnit III, kapitel 4, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne rammeafgørelses vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre, navnlig ved at fastsætte kortere frister end de i artikel 17 fastsætte, ved at udvide listen over lovovertrædelser i artikel 2, stk. 2, ved at begrænse grundene til afslag i artikel 3 og 4 eller ved at sænke strafferammen i artikel 2, stk. 1 eller 2.

Aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit må under ingen omstændigheder påvirke forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

Medlemsstaterne meddeler inden tre måneder efter denne rammeafgørelses ikrafttræden Rådet og Kommissionen, hvilke gældende aftaler og ordninger som nævnt i første afsnit de fortsat ønsker at anvende.

Medlemsstaterne giver ligeledes Rådet og Kommissionen meddelelse om nye aftaler og ordninger som nævnt i andet afsnit senest tre måneder efter deres undertegnelse.